

FLAVIA DE LUCE REJTÉLKAT

A halott madarak nem énekelnek

Alan Bradley

Dream
válogatás

1951 egy tavaszi reggelén a tizenegy éves kémikus és szépreményű detektív, Flavia de Luce és kis családja a vasútállomásra igyekszik, hogy ott várja régen elveszett édesanyja, Harriet visszatérését. Amikor azonban a vonat begördül a kicsiny angol falu, Bishop's Lacey állomására, Flaviát hirtelen megszólítja egy magas idegen, aki egy rejtélyes üzenetet suttog a lány fülébe. Pillanatokkal később a férfi holtan végzi, valaki a tömegből titokzatos módon a begördülő vonat elé löki a szerencsétlent. Ki lehetett az idegen, mit jelentettek a szavai, és miért éppen Flavia fülének szánta őket? Odahaza, Buckshaw falai között, a de Luce család romos birtokán Flavia megint csak próbára teszi nyomozói képességeit. Rábukkan a padláson egy régi filmtekercsre, és követni kezdi a felfedezés során talált nyomokat, így sikerül is fényt derítenie a de Luce klán legféltettebb titkaira, amelyek nem kisebb személyt, mint magát Winston Churchillt is érintik. Családja, barátai és a Belügyminisztérium egyik híres patológusa segítségével – sőt Harriet szeretett duplaszárnyú Gipsy Moth repülőgépe, Szilaj Lélek látványos közreműködésével – Flavia bármire képes, még akár repülni is hajlandó az égen, hogy kézre keríthesse a gyilkost.

Alan Bradley Torontóban született, és Ontarióban, Cobourgban nőtt fel. A Saskatchewan Egyetemen sok éven át tartott televíziósprodukció-kurzusokat, és forgatókönyvírást tanított kezdő és haladó szinten. A Saskatoon Casebook egyik alapítója – ez egy Sherlock Holmes-történeteket és hasonló műveket tanulmányozó társaság. Számos írását közölte a The Globe and Mail és a The National Post. Flavia de Luce-sorozatát több díjjal is jutalmazták: elnyerte a Dagger-díjat, az Agatha-díjat, a Dilys-díjat és a rangos Arthur Ellis-díjat is.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.alanbradleyauthor.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Ez a díjnyertes Flavia de Luce-sorozat bűvöletbe ejtette az olvasókat koravén kis hősnője elképesztő detektív-pályafutásával. Ebben az újabb kalandban megtalálható az előző kötetek minden káprázatos és lenyűgöző eleme.”

Library Journal

„Bradley legfrissebb Flavia de Luce-regénye a tökély újabb magaslataira tör, amint elénk tárja egy olyan kislány érzelmi viharait és növekedését, aki noha mindig is idősebb volt a saját koránál, ám még mindig csak gyermek. Bonyolult rejtélyről olvashatunk, és ezúttal egy egészen személyesről, amely visszanyúl a távoli, mostanáig teljesen ismeretlen múltba...”

The New York Times

„Pompás... Flavia most is megcsillogtatja ravasz, éles elméjét. A gyilkosság felderítése sima ügy szokott lenni, és a végkifejlet is szépen előkészíti a következő történeteket.”

Publishers Weekly

„Nehéz ellenállni a regény ifjú hősnőjének és a családja múltjáról lassacskán kiderülő titkoknak is.”

Kirkus Reviews

„Flavia de Luce éppolyan elbűvölő, mint mindig: bőbeszédű töprengései, gyermeki sebezhetősége és látszólag rendíthetetlen magabiztossága egy kicsit sem változott.”

Booklist

***Dream**
válogatás*

Alan Bradley

FLAVIA DE LUCE REJTÉLYEI

A halott madarak nem énekelnek

— részlet —

1.

Tökéletes angol reggelre ébredtünk. Olyan igazi, kora áprilisi, káprázatos nap volt, amikor az újult erőre kapott napsugarak hirtelen már a nyár melegét idézik.

A puha, gyapjas bárányszerű felhők mögül felragyogott a sziporkázó napfény, játékosan kergetőző árnyakat festve a zöld mezőkre és a finoman hömpölygő dombokra. Egy csalogány dalolt valahol a vasúti sínek túlsó oldalán elterülő erdőben. – Akárcsak egy színpompás kép Wordsworth költeményeiből – jegyezte meg a nővérem, Daphne, mintegy önmagának. – Túlságosan is festői.

Idősebbik nővérem, Ophélia mozdulatlanul, sápadt, néma árnyékként állt mellettem, mélyen a gondolataiba merülve.

A kijelölt időpontban, amely történetesen tíz óra volt, mindnyájan összegyűltünk Buckshaw vasúti megállójának kicsiny peronján, nagyjából egy csoportot alkotva. Azt hiszem, most láttam Daffyt életemben először könyv nélkül.

Apám, aki egy kicsit távolabb állt tőlünk, perceként a karórájára pillantott, és hunyorgó szemmel a messzeségbe futó síneket vizslatta, gomolygó füst nyomait lesve az égen.

Dogger közvetlenül a háta mögött várakozott. Milyen különös volt ezt a két embert látni – urat és szolgát –, akik olyan szörnyűséges időközön mentek keresztül, most pedig legszebb ünnepölő ruhájukban álltak egy elhagyatott, vidéki peronon.

Buckshaw vasútállomása egykor az udvarházba érkező áruk és vendégek fogadására szolgált, és bár a sínek még mindig a helyükön voltak, magát a viharvert épületet már réges-régen lezárták, ablakait bedeszkázták.

Ám az elmúlt napokban nagy sietősen felkészítették Harriet hazatérésére: kisöprögették és rendbe tették, kicserélték a törött ablaküvegeket, kigyomlázták a parányi virágágyást, és friss, üde virágokkal ültették be.

Apát felkérték, hogy utazzon fel Londonba, és kísérje el Harrietet utolsó útjára a vonaton, ő azonban ragaszkodott hozzá, hogy Buckshaw kicsiny állomásán várja a szerelvényt. Hiszen, amint a plébánosnak is elmagyarázta, sok évvel korábban éppen ezen a helyen és ilyen módon találkozott vele először, amikor még mindketten fiatalok voltak.

Várakozás közben megfigyeltem, hogy apám cipője tökéletesen ki lett fényesítve, amiből levontam a következtetést, hogy Dogger jelenleg sokkal jobb állapotban volt. Néha előfordult, hogy éjszakákon át nyöszörgött és kiáltozott parányi hálószobájának sarkába húzódva, amint messzi börtönök szellemei kísértették, és nem hagyták nyugodni, egyre csak gyötörték a múlt démonai. Más napokon éppen olyan épen és egészségesen viselkedett, mint bármely másik ember, és hálát adtam az égnek, amiért a mai is közéjük tartozott.

Még sohasem volt ilyen nagy szükségünk rá.

A peronon itt is, ott is kisebb csoportokba verődve álltak a falubeliek, tisztes távolságot tartva tőlünk. Csendesen beszélgettek, nem akartak megzavarni minket. Többen is szorosan hűsleges szakácsunk, Mullet asszony és férje, Alf köré tömörültek, mint ha így, valamiféle varázslat folytán a közvetlen háztartás részévé válhatnának.

Amint közeledett a tíz óra, hirtelen – mintegy megbeszélthet jeladásra – mindenki elcsitult, majd földöntúli csend ereszkedett a vidékre. Az egész világ visszafojtotta a lélegzetét. Még az erdő fái között daloló csalogány is abbahagyta az énekét.

Az állomáson csaknem szikrázott a levegő a feszültségtől, ahogyan az gyakran történik, amikor egy vonat már közeledik, de még nem látható.

Az emberek zavartan egyik lábukról a másikra álltak, együttes lélegzetünk lágy sóhajként szállt tova az enyhe angol szellő szárnyán.

Végül az örökkévalóságnak tűnő némaság után megpillantottuk egy mozdony kéményének felfelé kígyózó füstjét a távolban.

A vonat rendületlenül robogott felénk, egyre közelebb hozva Harrietet – közelebb hozva az édesanyámat.

Elakadt a lélegzetem, amint a csillogó mozdony bepöfögött az állomásra, majd csikorogva megállt a peron szélén.

Nem volt különösebben hosszú szerelvény: csupán egy mozdonyból és fél tucat kocsiból állt. Néhány pillanatig saját kavargó gőzének fontosságába burkolózott. Fura kis csend telepedett közeink.

Azután kilépett egy őr a leghátsó vagonból, és háromszor élesen a sípjába fűjt.

Sorra nyíltak az ajtók, és a peront egyszerre ellepték az egyenruhás emberek: kitüntetések egész sorával és gondozott bajusszal büszkélkedő katonák.

Gyorsan két oszlopot alkottak, és mereven vigyázzba álltak.

Egy magas, napbarnított férfi, akit a parancsnokuknak néztem, és akinek mellén érmek és színes szalagok garmadája díszelgett, ünnepélyesen odamasírozott, ahol apám állt, és tisztelgésre lendítette a karját, amitől a keze úgy megreszketett, akár egy hangvilla.

Habár apa kábultan pislogott maga elé, sikerült egy bólintással nyugtáznia az üdvözlést.

A többi kocsiból fekete öltönyt és keménykalapot viselő férfiak valóságos hordája áradt elő, kezükben sétabottal és összetekert esernyővel. Egy maroknyi nő is akadt közöttük, mind szigorú kosztümben, kalapban és kesztyűben, sőt néhányan katonai egyenruhában jelentek meg. Egyikük, egy erőteljes, ám igencsak fenyegető külsejű nőszemély, aki a királyi légierő színeiben feszített, hihetetlenül barbár hatást keltett, és olyan sok sáv díszelgett a kabátujján, hogy akár a légierők helyettes marsallja is lehetett volna. Hirtelen eszembe jutott, hogy Buckshaw jelentéktelen kis állomása hosszú története során még sohasem látott ilyen népes és sokszínű embertömeget.

Legnagyobb meglepetésemre az egyik kosztümös nőben apám nővérére, Felicity nénire ismertem. Megölelte Feelyt, megölelte Daffyt, megölelt engem, majd szó nélkül elfoglalta a helyét apa oldalán.

Parancsszóra a két oszlop ünnepélyesen a vonat elejéhez masírozott, amint a poggyászkocsi hatalmas ajtaja lassan félrecsúszott.

A ragyogó napfényben nehéz volt bármit is kifürkészni a kocsi félhomályos belsejében. Először úgy láttam, mintha egy tucatnyi fehér kesztyű táncolna a sötétség közepén.

Azután óvatosan, szinte gyengéden, egy fából ácsolt ládát adtak ki a két oszlopban váró katonáknak, akik a vállukra emelték azt, és egy pillanatig mozdulatlanul álltak, akár csak megannyi ólomkatoná; tekintetüket egyenesen előreszegezve, a ragyogó napsütésbe.

Képtelen voltam levenni a szemem a ládáról.

Egy koporsó volt, amely a poggyászkocsi árnyából kilépve kegyetlenül csillogott az éles, vakító napfényben.

Harriet feküdt benne. *Harriet.*

Az édesanyám.

2.

Mi járt a fejemben? Milyen érzés töltött el?
Bárcsak tudnám!

Talán szomorúság, amiért minden reményünk darabokra hullott? Megkönnyebbülés, amiért Harriet végre hazatért?

Egyszerű, fekete koporsónak kellett volna lennie rideg, ezüsten csillogó illesztékekkel és lesütött szemű kerubokkal.

Ám egészen más volt. Csodás tölgyfából készült, és olyan szemérmetlenül ragyogóra volt fényesítve, hogy fájtt tőle a szemem. Azon kaptam magam, hogy képtelen vagyok ránézni.

Furcsa módon hirtelen Edith Nesbit regénye, a *Hárman a vasút mentén* egyik utolsó jelenete villant az eszembe, amikor is Bobbie a vasútállomás peronján jogtalanul bebörtönzött édesapja ölelő karjába veti magát.

Rám azonban nem várt efféle könnyfakasztóan érzelmes végkifejlet, sőt, ha már itt tartunk, apámra, Feelyre és Daffyra sem. Nem. A mi történetünk nem végződhetett boldogan.

Gyors pillantást vetettem apára, mintha valamiféle jelre várnék tőle, de ő is dermedten állt a saját gleccsere mélyén, minden fájdalom és érzelemnyilvánításon túl, miközben a katonák lassan beborították a koporsót egy brit zászlóval.

Alf Mullet feszes tisztelgésbe vágta magát, és nagyon hosszú ideig úgy is maradt.

Daffy hegyes könyökével a bordáim közé bökött, és állával alig észrevehetően előre mutatott.

A peron déli végén egy meglehetősen tömzsi, idős úriember alldogált, sötét öltönyben, kissé távolabb a többiektől. Azon nyomban felismertem.

Amint a koporsóvivők szép lassan elindultak a vonattól, gyászszos terhük alatt megroggyant vállal, az úriember mély tisztelettel levette fejéről a kalapját, és leengedte az oldala mellé.

Winston Churchill.

Ugyan mi hozhatta az egykori miniszterelnököt Bishop's Lacey álmos kis falujába?

Egyedül állt, magányosan figyelte a halálos csendben, ahogyan az anyámat kicipelik egy halottaskocsi nyitott ajtajához. Hátborzongatóan halkán érkezett meg a jármű, mintha a semmi-ből bukkant volna elő.

Churchill rezzenéstelenül figyelte, amint a koporsó, előtte egy kivont karddal masírozó tiszttel, óvatosan elhalad előbb apa, majd Feely és Daffy előtt, végül pedig előttem is, azután apám mellé állt, vállt vállnak vetve.

– Harriet maga volt Anglia. A pokolba is! – morogta.

Mintha csak egy álomból ébredt volna, apám kinyitotta a szemét, tekintete Churchill arcára siklott, majd ott is maradt.

Hosszú idő múltán így szólt:

– Sokkal több volt annál, miniszterelnök úr.

Churchill bólintott, és megragadta apám könyökét.

– Nem igazán engedhetjük meg magunknak egy de Luce elvesztését, Haviland – mondta halkán.

Vajon hogyan értette?

Egy pillanatig együtt álltak az aranyló napsütésben, két látószólag vereséget szenvedett férfi, hűséges bajtársak valami olyas-

miben, ami messze fölöttem állt; amit még csak el sem tudtam volna képzelni.

Churchill azután kezet rázott apával, Feelyvel, Daffyval, még Felicity néniel is, majd végül odalépett hozzám, egy kicsivel távolabb a többiektől.

– Nos, te is megkedvelted már a fácánhúsos szendvics zamát, ifjú hölgy?

Azok a szavak! Pontosan ugyanazok a szavak!

Már korábban is hallottam őket valahol! Nem – nem is *hallottam* –, *láttam* őket!

Hirtelen a hajam minden szála égnek meredt.

Churchill kék szeme rabul ejtette a tekintetemet, mintha egyenesen a lelkembe látna.

Hogyan értette? Ugyan mit akart ezzel mondani? Miféle választ várt tőlem?

Be kell vallanom, hogy fülig vörösödtem. Csupán ennyi telt tőlem.

Churchill behatón fürkészte az arcomat, majd megfogta a kezemet, és rendkívül hosszú ujjaival gyengéden megszorította.

– Igen – bólintott végül, szinte csak önmagának. – Igen, úgy hiszem, sikerült ráérezned az ízére.

Azzal sarkon fordult, és elsétált tőlem a peronon, jobbra is, balra is biccentéssel fogadva a falubeliek felismerő üdvözlését, miközben lassan átvágott közöttük várakozó kocsijához.

Habár már nagyon régen lemondott a hivataláról, tömzsi kis alakja még mindig hihetetlen nagyságot és tekintélyt sugárzott buldogarcával és nagy kék szemének lenyűgöző pillantásával.

Máris hallottam Daffy suttogó hangját a fülemben.

– Mit sugdosott neked? – kérdezte.

– Csak részvétet nyilvánított – hazudtam. Magam sem értettem igazán az okát, de tudtam, hogy így kell tennem. – Annyit mondott, hogy nagyon sajnálja.

Daffy rám vetette szokásos lesújtó, gyilkos pillantását.

Eltöprengtem, miként is lehetséges, hogy két testvér habozás nélkül képes egymás torkának esni egy aprócska füllentés miatt, jóllehet halott édesanyjuk ott hever közvetlenül az orruk előtt. Nevetségesnek tűnt az egész, de akkor is ez volt a helyzet. De hát az élet már csak ilyen.

Sőt, a halál is.

Azonban teljes bizonyossággal tudtam, hogy minél hamarabb haza kell jutnom. Szükségem volt a szobám zárt, csendes magányára.

Apám az emberek kezét rázogatta, akik mind a részvétüket akarták nyilvánítani. Még a levegőt is betöltötte feljajduló hangjuk, kígyószerű sziszegésük neszei.

– Őszinte részvétem, de Luce ezredes... őszinte... részvétem – mondogatták újra és újra, sorban egymás után. Valóságos csoda, hogy apám nem örült meg ott helyben.

Hát senkinek sem jutott az eszébe valami eredeti gondolat?

Daffy egyszer közölte velem, hogy a nyelvünk körülbelül félmillió szóból épül fel. Ha már ilyen sok kifejezésből válogathatunk, az ember azt hihetné, hogy legalább egyvalakinek sikerül kiötlenie egy némileg fantáziadúsabb szófordulatot az elcsépelet őszinte részvétnyilvánításnál.

Éppen ezen morfondíroztam, amikor egy magas férfi hirtelen kivált a peronon összegyűlt tömegből, és egyenesen felém vette az irányt. A gyönyörű tavaszi naphoz képest túlságosan is hosszú és vastag kabátot viselt.

– De Luce kisasszony? – kérdezte tőlem meglepően gyengéd hangon.

Nem voltam hozzászokva, hogy de Luce kisasszonyként emlegetsenek. Többnyire Daffyt vagy Feelyt szokták ezen a néven szólítani... vagy éppenséggel Felicity nénit.

– Flavia de Luce vagyok – mutatkoztam be. – Önben kit tisztelhetek?

Dogbertől tanultam, hogy rögvest tegyem fel ezt a kérdést, amikor ismeretlenek próbálnak beszédbe elegyedni velem. Gyors pillantást vetettem felé, és láttam, hogy aggodalmasan toporog apám mellett.

– Egy jó barát – felelte a férfi. – Csak... a család egy jó barátja. Beszélnem kell önnel!

– Sajnálom – próbáltam szabadkozni, és hátráltam egy lépést. – Nem...

– Kérem! *Életbevágóan* fontos ügyről van szó.

Életbevágóan? Aligha lehet aljas gazember, aki mindennapi beszélgetésekben használja az „életbevágóan” kifejezést.

– Nos... – mondtam meginogva.

– Adja át az édesapjának, hogy a Vadór veszélyben forog. Meg fogja érteni. Beszélnem kell vele. Mondja meg neki, hogy fenyegetik a Fészekalja...

Az idegen szeme egyszer csak értetlenül elkerekedett – vagy talán borzalom tükröződött a tekintetében? –, amint pillantása elsiklott a vállam fölött. Vajon mit – vagy kit – láthatott?

– Gyerünk már, Flavia! Mindenkit megvárakoztatsz.

Feely lépett oda hozzánk. A nővérem feszes, udvarias mosollyal üdvözölte az idegent, majd kezét a vállamra fektetve szüükségtelen eréllyel megrángatott.

– Várj! – Oldalra ugrottam, kiszakítva magam a nővérem markából. – Egy perc, és ott vagyok.

Dogger már kinyitotta Harriet régi Rolls-Royce Phantom II modelljének ajtaját. Olyan közel állt meg a peronhoz az autóval,

amennyire csak lehetséges volt. Apa félúton járt a kocsi felé, leszegett fejfel, riasztóan csoszogó léptekkel.

Azt hiszem, csak abban a pillanatban ébredtem rá igazán, milyen rettenetes csapást jelenthet számára ez az egész ügy.

Örökre elveszítette Harrietet, nem is egyszer, hanem kétszer.
– Flavia!

Megint Feely kiáltott, jéghideg, kék szemében türelmetlen sürgetés villogott.

– Miért – sziszegte ádázul – muszáj neked mindig olyan...

A mozdony éles füttye elnyomta a nővérem utolsó szavait, de könnyedén leolvastam az ajkáról a döbbenetes szitkokat.

Kigördült a vonat az állomásról, először csak lassan mozgott. A temetkezési vállalkozók megbeszélésén úgy tájékoztattak minket, hogy mihelyst elindultunk az állomásról, a szerelvényt elviszik egy használaton kívüli vasúti pályaudvarra valahol East Finchingtől északra, hogy ott megforduljon, és folytassa útját visszafelé Londonba. Sowerby úr, a Sowerby és Fiai tulajdonosa szerint ugyanis, ha egy koporsót szállító vonat hátrafelé közlekedik, az megszegi a temetkezési vállalkozók etikettjének minden pontját, ráadásul „rendkívüli balszerencsét” is jelent.

Mostanra Feely már erőszakosan rángatott – szó szerint – a várakozó Rolls felé.

Megpróbáltam kiszabadítani magam, de mindhiába. Ujjai mélyen a felsőkaromba vájtak, miközben elszántan magával vonzott, én pedig zihálva botladoztam a nyomában.

Hirtelen kiáltás tört fel az állomáson tömörülő sokaságból. Először azt gondoltam, hogy Feely kegyetlen bánásmódja váltotta ki az általános felhőrdülést, de aztán észrevettem, ahogyan emberek rohannak a peron széléhez.

Az őt eszeveszetten fújta a sípját, miközben valaki vérfagyaszton felsikított, és a szerelvény gomolygó gőzfelhő közepette,

hirtelen fékezéssel megállt. Kirántottam magam Feely szorításából, és a könyökömmel utat törtem visszafelé a kocsik mentén, átverekedtem magam a légi marsall mellett, akinek látszólag földbe gyökerezett a lába.

A falubeliek mozdulatlanra dermedve álltak, sokan a szájukra tapasztották a kezüket.

– Valaki meglökte – szólt egy női hang a tömegből valahol mögöttem.

Egy emberi kéz feküdt mereven a lábamnál, mintha csak a cipőmért nyúlna, iszonyatos mozdulatlansággal. Az utolsó vagon kerekei alól állt ki, és letérdeltem, hogy jobban szemügyre vehessem. Az újonnan bemocskolódott ujjak széttárultak, segítségért könyörögtek, amely már sohasem fog megérkezni. A szinte szemérmetlenül csupasz csuklón parányi, aranyszínű szőrszálak borzolódtak finoman a vonat alatt végigsüvítő szélben.

Megcsapta orromat a forró, olajos gőz, és valami más is: egy éles, fémes bűz, amelyet ha az ember egyszer megtapasztal, sohasem felejt el többé. Azon nyomban felismertem.

A vér szagát éreztem.

A halott karjának könyökéig felcsúszva elővillant a még mindig gondosan begombolt mandzsetta, amely egy túlságosan is hosszú és vastag kabáthoz tartozott egy ilyen csodás napon.

3.

A Rolls csigalassúsággal vánszorgott az úton a halottaskocsi mögött.

Habár Buckshaw vasútállomása alig egy mérföldnyire feküdt a háztól, máris tudtam, hogy ez a szomorú utazás szinte egy örök-kévalóságig fog tartani.

Agyam kíváncsi, elemző része meg akarta érteni, aminek az imént szemtanúja voltam a peronon: egy idegen erőszakos halálát a vonat kerekai alatt.

A lelkemben egy vadabb, primitívebb, csúszómászó erő azonban nem engedte ezt, és egymás után hozta fel a kifogásokat, amelyek pillanatnyilag egészen elfogadhatónak tűntek.

Harriet jussai ezek a drága, értékes órák – győzködött. – Nem szabad megfosztanod tőlük. Tartozol ennyivel az édesanyád emlékének.

Harriet... most csak Harrietre gondoldj, Flavia! Tartozol neki.

Belesüppedtem tehát az ülés vigasztaló bőrkárpitjába, és engedtem, hogy a gondolataim visszaröppenjenek ahhoz a múlt heti naphoz a laboratóriumomban...

A két vízbe merült arc nem is olyan fehér és halszerű, mint ahogyan az ember várná. Éppen csak a felszín alatt lebegnek a vérvörös fényben, és valójában inkább a hervadt, rothadó rózsák színére emlékeztetnek.

A nő mosolyog, még a borzalmas történetek ellenére is. A férfi arcán döbbenetesen kislíus arckifejezés ül.

Alattuk fekete szalagok tekergőznek a folyadék mélyére, mint a tengeri hínár hosszú csápjai.

Megérintem a felszínt – a mutatóujjammal a vízbe írom a nevük kezdőbetűit:

HDL

Olyan szoros kötelék fűzi össze ezt a nőt és ezt a férfit, hogy ugyanaz a három betű jelzi mindkettőjük nevét: Harriet de Luce és Haviland de Luce.

Anyám és apám.

Tulajdonképpen furá volt, ahogyan véletlenül rábukkantam ezekre a képekre.

Buckshaw ősrégi padlása olyan, akárcsak egy hatalmas, föld fölötti alvilág, telezsúfolva mindenféle kiselejtezett holmival, limlommal, hulladékkal, lerakott szeméttel, szomorú, porlepte maradványokkal azoknak az embereknek a mindennapjaiból, akik valaha a házban éltek és lélegeztek az elmúlt évszázadok során.

Például a penészedő imaszék tetején, ahol hajdanán a szörnyű természetű Georgina de Luce gubbasztott rizsporos parókájában felettébb ájtatosan, hogy meghallgassa halálra rémült gyermekei elsuttogott bűnvallását; és itt heverték annak a házilag összetakolt siklórepülőnek a roncsai is, amelyben balsorsú fia, Leopold levetette magát a keleti szárny mellvédjéről, majd néhány pillanattal később belecsapódott az udvar jéggégé fagyott, acélkemény talajába. Rettenetes halála gyászos véget vetett a család általa képviselt ágának. Ha az ember gondosan szemügyre vette a roncsot, még láthatók voltak Leopold oxidálódott vérének nyomai a repülő törékeny, vászonnal borított szárnyain.

Egy másik sarokban nagy halom ágytál magasodott egymásra tornyozva, amelyek még most is ontották enyhe, ám félreismerhetetlen bűzüket a dohos, áporodott levegőben.

Asztalok, székek és kandallódíszek sorakoztak szorosan egymáshoz préselődve a sárgaréz órák, narancssárga és fekete mázas görög vázák, feleslegessé vált esernyőtartók és egy szomorú szemű, lelketlenül kitömött gazella feje mellett.

Ösztönösen is ide menekültem múlt héten, a kitaszított limlomok árnyékos temetőjébe, miután apám megtette döbbenetes bejelentését.

A padlásra repültem, és hogy megfékezzem fájdalmas gondolataimat, összerogytam az egyik sarokban, és esztelenül mormolni kezdtem az egyik régi, értelmetlen gyermekmondókát, amelyet nagy nyomás idején szoktunk magunkban ismételtetni, amikor éppenséggel semmi jobb nem jut az eszünkbe:

*Egy, ösvényt küld a hegy;
Kettő, nyeret küld a felhő;
Három, lendülsz fecskeszárnyon...*

Eltökéltem, hogy *nem* fogok sírva fakadni. Nem bizony! A pokolba is, nem akartam sírni! Igyekeztem elterelni a figyelmemet, így mérgeket kezdtem behelyettesíteni a sorokba:

*Egy, arzén szájba megy;
Kettő, brómtól jajdul a tüdő...*

Már éppen a ciánnál tartottam, amikor neszezésre lettem figyelmes a szemem sarkából. Aprócska lábak surrantak hirtelen, azután villámgyorsan el is tűntek egy címerrel díszített francia szekrény mögött.

Egy egér volt? Talán egy patkány?

Egyáltalán nem kellett volna meglepődnöm. Ahogyan már említettem, Buckshaw padlása leginkább egy elhagyatott szeméttelrephoz hasonlított, ahol egy patkány éppen olyan otthon érezheti magát, mint én magam.

Lassan lábra álltam, és óvatosan bekukucskáltam a szekrény mögé, ám akármilyen bujkált is ott, mostanra már eliszkolt.

Kinyitottam a monstrum egyik sötét ajtaját, és akkor bukkan-
tam rájuk: két elegáns, fekete tok hevert a hatalmas bútor egyik
hátsó sarkába lökve, majdnem mintha valaki szándékosan el akar-
ta volna kerülni, hogy valaha is rájuk találjanak.

Benyúltam a szekrény mélyére, és előhúztam a tökéletesen
egymáshoz illő tartódobozokat az árnyékból a padlás félhomá-
lyába.

Rücskös bőr borította a tokok külsejét, fényes, nikkelezett
csatokkal. Mindkettőnek saját kulcsa volt, amely szerencsére ott
lógott a fogókra erősítve, egyszerű zsinengen.

Kinyitottam az első dobozt, és hátrahajtottam a tetejét.

Fémes borításáról és a plüssel bélelt rekeszekbe simuló, me-
chanikus, polipszerű karok alakjáról rögtön tudtam, hogy egy
vetítógép fekszik a szemem előtt.

Mitchell úr, Bishop's Lacey fotóműtermének tulajdonosa,
szintén birtokában volt egy hasonló masinának, amellyel időről
időre bemutatta nekünk ugyanazokat az érdektelen és ősrégi fil-
meket a Szent Tankréd plébániáján.

A műterem vetítógépe természetesen jóval nagyobb volt, sőt
hangszóróval is dicsekedhetett.

Egy alkalommal, *A darazsak és fészkeik* egy különösen dög-
unalmas vetítése közben találós kérdések kiötlésével ütöttem el az
időt. Az egyiket különösen szellemesnek találtam:

„*Mi a különbség a vetítógép és a nővéreim között?*”

„A vetítógép hangszóróját ki lehet kapcsolni, de nővéreimét nem!”

Már alig vártam, hogy előadhassam a reggelinél.

Ám azok még boldogabb idők voltak.

Ujjaimmal kitapogattam a második doboz csatját, majd azt is felnyitottam.

Újabb masina feküdt a belsejében, amely mintha az előző párja lett volna, némileg kisebb ugyan, az oldalán egy tekerhető karral, míg az elején több egymás mellé helyezett lencse rejtőzött egy forgatható toronyban.

Egy igazi filmfelvevő kamera.

Az arcomhoz emeltem a gépezetet, belestem a keresőjébe, és lassan jobbról balra mozgattam, mint aki éppen filmet készít.

– Buckshaw – zengtem filmhíradóba illő hangon. – Egy örökkévalóság óta a de Luce család ősi sasfészke... egy magában meghasonlott ház... egy egyedülálló ház.

Meglehetősen hirtelen mozdulattal tettem le a kamerát – és sajnos meglehetősen durván. Elment a kedvem tőle, hogy tovább folytassam a játékot.

Akkor akadt csak meg a szemem a kis mérőeszközön a gépezet oldalán. A műszer mutatóját nullától tizenöt méterig kalibrálták, hogy jelezhesse a már exponált film hosszát, és most csaknem – de azért még nem egészen – a skála legvégén állt.

Még mindig volt film a kamerában – megannyi hosszú év után is.

Ha pedig a megállapításom helyes, körülbelül tizennégy métert el is használtak belőle.

Elkészítették, de sohasem hívták elő!

Egyszerre a torkomban kezdett dobogni a szívem, megpróbált elmenekülni.

Kis híján megfulladtam tőle.

Ha a gyanúm beigazolódik, akkor lehet, hogy ez a film, ez a kamera titokzatos képeket rejteget elhunyt édesanyámról, Harrietről.

Alig egy órával később, miután megtettem a szükséges előkészületeket, már a laboromban álltam Buckshaw elhagyatott keleti szárnyában. A laboratóriumot még a viktoriánus kor vége felé alakította ki és szerelte fel Harriet néhai nagybátyja, a fia, Tarquin de Luce részére, akinek látványos összeomlásáról Oxfordban még most, csaknem fél évszázad eltelte után is csupán suttozni volt szabad a mély álomba merült tornyok között.

Tar bácsi ebben a napfényes helyiségben, fenn, a ház legfelső szintjén élt és dolgozott, majd meg is halt. A dinitrogén-pentaoxid elsődleges bomlását feltáró kutatásai sokak szerint végül a japán Hiroshima és Nagaszaki hat éve bekövetkezett pusztulásához vezettek.

Egészen véletlenül bukkantam erre a csodálatos és teljesen sorsára hagyott üvegek-ből álló birodalomra, amikor is egy eső napon felfedezőútra indultam Buckshaw magányos folyosóin. Azonnal a magaménak nyilvánítottam. Szorgalmasan bújtam néhai Tar bácsikám jegyzeteit, magam is számos kísérletet végrehajtottam a könyvtárában fellelt érdekfeszítő kötetekből, és ilyen módon sikerült nagyon is jól képzett kémikust faragnom magamból.

Nekem azonban nem a dinitrogén-pentaoxid volt a gyengém, hanem a hagyományosabb mérgefajták.

Előhúztam a filmfelvevő gépet a pulóverem alól, ahová rejtettem arra az esetre, ha netán a padlásról lefelé jövet összefutnék az egyik nővéremmel. Feely januárban töltötte be a tizennyolcat, és bele kellett törődnöm, hogy még egy rövid ideig hét évvel idősebb lehet nálam. Daffy, akivel egy napra esett a születésnapunk, hamarosan tizennégy lesz, míg én már majdnem tizenkettő voltam.

Habár testvéreknek születünk, nem álltunk különösebben nagy barátságban. Mindig újabbnál újabb módokat ötlöttünk ki egymás gyöttrésére.

A laboratórium legtávolabbi sarkában kialakított apró sötét-kamrában levettem egy barna üveget a polcról. METOL – ez állt a címkéjén, Tar bácsi félreismerhetetlen, szálkás betűivel.

A metol persze csak a jó öreg monometil-p-aminofenol-szulfát fantáziadús elnevezése volt.

Gyorsan átfutottam egy fotózásról szóló kézikönyv megsötétedett oldalait, és kiderítettem, hogy valójában egészen egyszerű, amit a filmmel tennem kell.

Az első lépés az előhívó-folyadék elkészítése volt.

Hangosan felnyögtem, amint kihúztam a dugót az üvegből, és kiöntöttem belőle egy kevés mintát az egyik főzőpohárba. A polcon eltöltött húsz év sajnos nem múlt el nyomtalanul. A metol oxidálódott, és csípős szagú, sűrű iszappá változott. Éppen olyan barna színe volt, mint a tegnap esti kávézaccnak.

Elkeseredésem helyébe hamarosan széles mosoly lépett.

– Akad itthon egy kis kávénk? – kérdeztem fennhangon, amint színlelt unalommal beléptem a konyhába.

– Kávé? – háborodott fel Mullet asszony. – Mit akar a kávéval? A kávé nem kislányoknak való. Még a végén elfogja a hasmars, úgy bizony!

– Csak eszembe jutott, hogy ha valaki esetleg beugrik hozzánk, megkínálhatnánk egy csészével.

Az ember azt hihetette volna, hogy pezsgőt követeltem.

– Mégis kinek a látogatására számít, kisasszony?

– Dieterére – hazudtam szemrebbenés nélkül.

Dieter Schrantz egykor német hadifogoly volt, de most már a Galambtanyán dolgozott, és nemrégiben eljegyezte Feelyt.

– Semmi gond – nyugtattam meg Mullet asszonyt. – Ha né-
tán tényleg eljön, be kell érnie a teával. Süteményünk van?

– A kamrában – válaszolta. – Abban a szép dobozban a wind-
sori kastéllyal a tetején.

Vetettem rá egy butácska vigyort, majd bekukkantottam
a kamrába. Az egyik magas polc leghátsó részén, ahogyan em-
lékeztem rá, találtam is egy üveg Maxwell House őrölt kávé-
t. Carl Pendracka, Feely másik udvarlója hozta nekünk ajándékba
az amerikai légierők közeli, leathcote-i bázisáról, jöllehet még
mindig szigorú jegyrendszer volt érvényben. Szegény Carl, apám
szilárd meggyőződése ellenére, hogy a fiatalember történetesen
Artúr király leszármazottja, sajnos kiesett a nyeregből a legutóbbi
házassági sorshúzás nyomán.

Néma hálát rebegtem az égnek a régimódi ruhák bő szabásá-
ért, és széleseben bedugtam a kávé a kardigánom egyik szárnya
alá, míg a másik oldalra egy nagyméretű habverőt rejtettem, foga-
im közé szorítottam pár teasüteményt, majd sietve meneküléshez
készülődtem.

– Köszönöm, Mullet asszony – motyogtam teli szájjal, begör-
bített hátamat fordítva felé.

Miután biztonságban felértem a laboratóriumomba, beleön-
töttem a kávé egy papírfilterbe, óvatosan betettem az egészet egy
üvegtölcsérbe, majd meggyújtottam egy Bunsen-égőt, és szépen
megvártam, amíg a teáskannában felforr a desztillált víz.

Emlékeztem rá, hogy kémiai értelemben a film előhívása való-
jában egész egyszerűen csak a megvilágított, fényérzékeny ezüst-
sók kristályainak elemi fémezüstté való redukálását jelenti. Úgy
okoskodtam hát, hogy ha a metol véghez tudja vinni a deoxidációs
folyamatot, akkor bizonyára a koffein is képes rá. Sőt, ha már a té-
mánál tartunk, még a vaníliakivonat is megtenné a dolgát, bár
tisztában voltam vele, ha kereket mernék oldani Mullet asszony

vaníliaesszenciájával, minden bizonnyal szíjat hasítana a hátamból. A kicsempészett kávé sokkal biztonságosabb választás volt.

Miután a víz már két perce forrt, kimértem belőle három csészevel, és a kávéra öntöttem. Olyan pompásan illatozott, hogy kis híján kedvem támadt meginni.

Megkavartam a barna folyadékot, hogy eloszlassam a buborékokat és a habot, majd amikor már kellően lehűlt, belekevertem hét teáskanálnyi nátrium-karbonátot: némi jól bevált mosószódát.

Az először még ínycsiklandó kávéillat kezdett átalakulni – minden egyes eltelt pillanattal csak egyre erősödött a bűz. Hogy egészen őszinte legyek, már olyan iszonyatos szagot árasztott, mintha belecsapott volna a villám a pokol nyomornegyedének egyik kávézójába. Boldog voltam, hogy kimenekülhetek egy kicsit a szobából, ha csupán néhány percre is.

Már csak egy utolsó kiruccanást kellett tennem a padlásra, hogy beszerezsem a zománcos ágytálat, amelyre a de Luce-ereklyék szemétdombján lettem figyelmes, és már majdnem készen is álltam a nagy műveletre.

Amikor ezzel is végeztem, összeszedtem az eszközeimet, és bezárkóztam a sötétkamrába.

Felkapcsoltam a biztonsági fényt. Rövid piros villanás következett – aztán egy apró *pukkanás*.

Jaj, ne! Kiégett az a nyomorult villanykörte!

Kinyitottam az ajtót, és elindultam keresni egy újat.

Időnként bizony morgolódtunk, amiért apa utasította Doggert, hogy cserélje ki Buckshaw legtöbb lámpájának villanykörtejét tízwattos csereégőkkel, hogy takarékoskodhassunk az árammal. Egyedül Feely nem panaszkodott az elkésérítő helyzet miatt, akinek egyébként is csak némi gyenge és homályos fényre volt szüksége, hogy a naplójába firkáljon, és a tükörben szemlélje pattanásokkal tarkított bőrét.

– Az alacsony áramfogyasztással háborút nyerünk – mondogatta fennhangon, habár a háború már hat éve befejeződött. – Különben is, így sokkal romantikusabb a hangulat.

Így hát nem kellett sokáig törnöm a fejemet, hogy melyik villanykörtét csenjem el.

Mielőtt az ember nyolcvanhétig juthatott volna a számolásban – pontosan tudom, mert egész úton fejben számoltam –, már vissza is értem a laboratóriumomba, kezemben Feely éjjeli lámpájának égőjével és egy üveg „Hol a tűz?” márkájú körömlakkal, amellyel a nővérem az utóbbi időben rondítani szokta az ujjait.

Saját meglátásom szerint, ha a drága anyatermészet azt szeretne volna, hogy élénkvoros ujjhegyekkel parádézzunk, akkor úgy intézi a dolgot, hogy a vérünkkel kifelé szülessünk meg.

Bekentem a villanykörtét a lakkal, erőteljes, ordas farkashoz méltó hévvel fújáltam, amíg meg nem száradt, azután még egy réteget vittem fel rá, hogy a rubinvörös festék egész biztosan befedje az üveg teljes felületét.

Amilyen fontos és bravúros munka előtt álltam, nem kockáztathattam akár egy szikrányi fehér fénysugarat sem.

Ismételten bezárkóztam a sötétkamrába. Felkattintottam a kapcsolót; erőfeszítéseimet vörös színben pompázó, félhomályos derengés koronázta.

Tökéletes!

Kissé megtekertem a kamera oldalából kiálló kart, majd megnyomtam a gombot. Kattogó berregés tört fel a gép belsejéből, amint a film nehézkesen mozgásba lendült. Alig tíz másodperc elteltével a filmszalag vége is átfutott a felvevőn, és már csak lustán csapkodott az orsón.

Leszedtem a kapcsolót, kinyitottam a kamera oldalát, azután eltávolítottam a teljes tekercset.

Most következett a munka neheze.

Nekiláttam letekerni a filmet az orsóról, lassú mozdulatokkal, majd óvatosan felfűztem a fém habverőre, és mindkét végén iratkapoccsal rögzítettem.

Már korábban feltöltöttem az ágytálat a kávéból készített „előhívó-folyadékkal”, és most belemerítettem a habverőt, majd csigalassúsággal forgatni kezdtem... egészen lassan... mint egy nyársra húzott csirkét.

A kávéfürdőbe állított hőmérő pontosan 20 Celsius-fokot mutatott.

A fotózási kézikönyvben javasolt tizenkét perc keserves egyhangúsággal vánszorgott előre, akár a hömpölygő iszap. Miközben fél szememet az órán tartva várakoztam, hirtelen eszembe jutott, hogy a fotózás történetének legelején még galluszsavat – C₇H₆O₅-öt – használtak a képek előhívásához. Kis mennyiségben nyerték ki a tölgyfákon burjánzó gubacsokból, vagyis azokból a hátborzongató daganatokból, amelyek a fák törzsén és ágain türemkednek elő, ahol a rovarok lerakják a petéiket.

Különös módon hajdanán éppen ezeket a gubacsokat használták, vízben feloldva, ellenszer gyanánt a sztrichnin okozta mérgezésekre is.

Milyen pompás is volt belegondolni, hogy a nőstény rovarok nélkül talán fel sem találtuk volna a fotózást, sőt, a módját sem fedezhettük volna fel, miként mentsük meg kedvenc dúsgazdag nagybácsinkat egy lehetséges gyilkos elvetemült próbálkozásaitól!

De vajon a kamerában talált film megőrizte rejtett, látens képeit? Hát nem érdekes, hogy ugyanaz a szó – „látens” – egyszerre vonatkozhat a negatív filmen rejtőző láthatatlan alakokra és a még fel nem derített ujjlenyomatokra?

Mutat majd a film bármit is? Vagy csupán nyirkos, szürke és lehangoló köd fog látszani a filmkockákon a padláson töltött megannyi perzselő nyár és dermesztő tél nyomán?

Lenyűgözve figyeltem, ahogyan az ujjaim alatt parányi negatív képek százai formálódnak, majd lassan életre kelnek a semmiből – mintegy varázsszóra.

A képkockák egészen picik voltak, lehetetlen lett volna kitálcálni, mit is tartalmaznak. Előbb teljesen fel kell dolgozni a filmet, csak utána derülhet ki, miféle titkokat rejteget, már ha egyáltalán bármit is rejt.

Letelt a tizenkét perc, ám a jelek szerint a képek még mindig nem bontakoztak ki teljesen. A kávé előhívó-folyadék nyilvánvalóan lassabban dolgozott a metolnál. Elhatároztam, hogy addig kavargatom, mígnem a képek olyan sötétek lesznek, mint egy hétköznapi negatívon.

Újabb tizenkét perccel később lassan kezdett alábbhagyni a lelkesedésem.

Amikor kémiáról van szó, a türelmetlenség nem számít dicséretes erénynek. Fél óra már túlságosan is hosszú idő bármiféle tevékenységre, még ha élvezetes is.

Mire a képek kielégítő árnyalatúra sötétültek, már legszívesebben üvöltöttem volna.

De még nem voltam készen. Korántsem. Csupán az első lépésnél tartottam.

Most következett az első mosás: öt percig, folyó víz alatt.

Valóságos kinszenvedés volt a várakozás. Alig tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy rögtön be ne helyezzem a félig előhívott filmet a vetítógépbe, fittyet hányva a következményekre.

Azután a derítéssel folytattam: már össze is kevertem egy negyed teáskanálnyi kálium-permanganátot körülbelül egy liter vízzel, majd hozzátettem egy kicsivel kevesebb vízben feloldott kénsavat.

Újabb öt percet kellett várnom, miközben lassan forgattam a filmszalagot a folyadékban.

Még egy alapos mosás következett, és türelmesen elszámoltam hatvanig, hogy leteljen egy teljes perc.

A tisztítóoldaton volt a sor: öt teáskanál kálium-metabiszulfit egy liter vízben feloldva.

Most már biztonságosan felkapcsolhattam a világítást.

Az áttetsző, ezüstös halogenidréteg – a filmnek az a része, amely végül feketévé válik – most sárgás krémszínezetű volt, mintha hevenyészett pacákat pingáltak volna Mullet asszony iszonyatos pudingjával egy átlátszó üvegszalagra.

A visszatükröződő fényben ezek a képek negatívnak tűntek, de amikor a fehér fénysugár elé emeltem őket, hirtelen pozitívnak látszottak.

Máris ki tudtam venni egy felvételt: a megsárgult, megvénhedt Buckshaw távoli képét, amely mintha egy álombeli otthont ábrázolt volna.

Most következhetett az átfordítás.

Karnyújtásnyira feltartottam a habverőt, mígnem már csak negyven centiméternyire volt a fehér világítástól, azután lassan forgatni kezdtem, miközben hatvanig számoltam, ezúttal egy újabb módszert alkalmazva, amelyet a lánycserkészeknél tanultam a mesterséges lélegeztetés oktatása közben, mielőtt kipendítettek volna (igazságtalanul) a nemes szervezettől.

– Egy ci-a-nid, két ci-a-nid, három ci-a-nid... – és így tovább. Meglepő gyorsasággal röpi el az egy perc.

A kiszabott idő elteltével letekertem a filmet a habverőről, megfordítottam, majd hasonló eljárással előhívtam a másik oldalt is.

Újra a kávé folyadék következett; ezt nevezte a kézikönyv második előhívónak. A film kockáin derengő sárga tárgyak most válhatnak végre feketévé.

Még hat perc merítés és mártogatás, közben pedig folyamatosan forgattam a habverőt, hogy a búzló folyadék egész biztosan belepje a film teljes felületét.

A negyedik mosás egy örökkévalóságnak tűnt, noha csupán hatvan másodpercig tartott. A kezem és a karom már teljesen megmerevedett a folyamatos forgató mozdulattól, és a bőröm olyan bűzt árasztott, mintha... nos, nem számít.

Nem volt szükség fixálóra: a derítő- és a tisztítófolyadék az első előhívóban mostanra már eltávolította a redukált ezüstkristályokat, és ha maradt is ezüsthalogenid a filmen, a második előhívó elemi ezüstté redukálta, és lassan kialakította a kép fekete részeit.

Könnyű, mint az egyszeregy.

Pár percre megpihentettem a filmet egy tál vízben, amelybe egy kevés timsót is kevertem keményítés céljából, hogy ellenállóvá tegyem a keményítővel szemben.

Kis idő múltán felemeltem egy darabka filmet, és nagyítón keresztül megsejleltem.

Kihagyott a szívem egy dobbanást.

A képek szívszorítóan tisztán rajzolódtak ki kockáról kockára: Harriet és apa üldögélt egy pikniktakarón, a kis extravagáns torony előtt a szigeten, amely Buckshaw dísztavának közepén helyezkedett el.

Lekapcsoltam a világítást, és visszasüllyesztettem a filmet a vízbe; csak a vörös biztonsági lámpa adott némi halvány fényt. Bár nem volt szükséges, furcsa módon így tiszteletteljesebbnek éreztem.

Ahogy már említettem, mutatóujjamat végighúztam nekünk kezdőbetűin.

HDL

Harriet és Haviland de Luce. Csupán a vérvörösen derengő fényben voltam képes az arcukra pillantani – legalábbis egyelőre.

Túláságosan is úgy éreztem, mintha kémkednék utánuk.

Végül, mély tisztelettel, csaknem vonakodva kiemeltam a filmet a vízből, azután tisztára töröltem egy fürdőszivaccsal, és kivittem a laboratóriumomba. Felakasztottam száradni, mélyen lelógó füzért alkotva, egyik végét a periódusos rendszer egy keretbe foglalt táblájára rögzítettem a nyugati falon, míg a másikat Winston Churchill dedikált fényképére a keletin.

A hálósobámban, amíg a film száradására vártam, előhalásztam az ágyam alatt tornyosuló kupac mélyéről a lemezt, amelyet kerestem: Rahmanyinov *Rapszódia egy Paganini-témára*; el sem tudtam képzelni illendőbb zeneművet egy gyönyörű szerelmi történet felelevenítésének kíséretére.

Felhúztam a gramofonomat, és az óvatosan a forgó, lakkozott barázdára ejtettem a tűt. Amint felcsendült az édes melódia, letelepedtem az egyik udvarra tekintő ablakülésbe, térdemet egészen az államig felhúзва. Tekintetem a régen túlnőtt gyepet fürkészte, ahol Harriet hajdan megállította a de Havilland Gipsy Moth típusú repülőgépét, a *Szilaj Lelket*.

Szinte hallani véltem a motor zúgását, amint Harriet a magasba emelkedik a gomolygó, reggeli ködben, elsuhanva Buckshaw kéményei, majd a díszto György-korabeli kis tornya fölött, és végül eltűnik a távolban egy olyan jövő felé, ahonnan soha többé nem tér vissza.

Harrietnek több mint tíz éve veszett nyoma, állítólag meghalt egy hegymászóbaletben Tibet hegyei között, nekünk legalábbis azt mondták. Tíz hosszú, kemény év telt el azóta, amelynek apám csaknem a felét egy japán hadifogolytáborban töltötte. Végül sikerült hazajutnia, és akkor tudta meg, hogy nemcsak a felesége

halt meg, hanem minden vagyona is elűszott, így Buckshaw elvesztése fekete viharfelhőként lebegett a fejünk fölött.

A birtok ugyanis Harriet tulajdona volt, aki még Tar bácsi-kájától örökölte, mivel azonban végrendelet nélkül hunyt el, úgy üldözték apámat a „Sötétség Erői” (ahogyan egyszer Őfelsége Illétkhivatalának szürke bürokratáit nevezte), mintha nem is hazatérő háborús hős volna, hanem szökevény fegyenc Broadmoor szigorúan őrzött zárkáiból.

Buckshaw pedig most már romokban állt. Nem múlt el nyomtalanul a tízévi elhanyagolás, szomorúság és sanyarú pénztelenség. A családi ezüstöt felküldtük Londonba, hogy ott elárverezzék, és szigorú megszorításokra kényszerültünk a háztartásban, így hát szorosabbra húztuk a nadrágszíjat. Mindhiába. Húsvétkor végül is eladásra került az otthonunk.

Apa már hosszú idő óta figyelmeztetett minket, hogy talán egyik pillanatról a másikra el kell hagynunk a buckshaw-i birtokot.

Azután, alig néhány napja, apám kapott egy rejtélyes telefonhívást, majd összehívott minket – Feelyt, Daffyt és engem – a szalonba.

Pillantása lassan egyikünkéről a másikra siklott, majd végül előrukkolt a hírrel.

– Megtalálták – suttogta elcsukló hangon – az édesanyátokat.

Többről volt szó: Harriet hazajön.